అనగనగా ఓ మంచి కథ

అత్తారింటికి

- కావిలిపాటి విజయలక్ష్మి

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వార పత్రిక, 1978, 11 అక్టోబర్)

"దీపావళికి అమ్మాయిని అల్లుణ్ణి రమ్మని వ్రాయండీ" నాలుగు రోజులై మా ఆవిడ ఒకటే నస.

"మొన్న దసరాకే కదటే వచ్చి వెళ్ళారు" అని అన్నా ఆమె వినిపించుకోవటంలేదు.

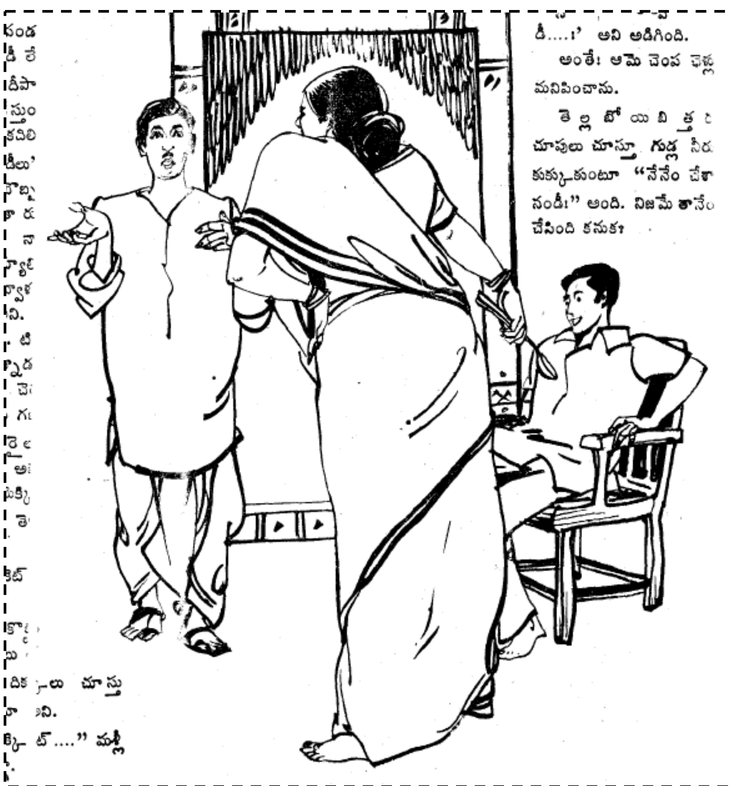

మళ్ళీ అరుస్తూంది వంట యింట్లోంచి, "వీధిలోకి వెళ్తున్నారు కాబోలు అల్లుడికి ఓ కార్డు వ్రాసి పడెయ్యండి" అని. నాకు చిర్రెత్తుకు వచ్చింది.

"నేను వ్రాయను. దసరాకి వచ్చి జలుబు వదిల్చిపోయాడు. మళ్ళీ 'దీపావళి.' దిక్కుమాలిన పండగలు, దిక్కుమాలిన ఆచారాలూను. పెళ్ళి అయిన దగ్గరనుంచీ ప్రతి పండక్కీ పిలుపులే.. చస్తూంటే" అన్నాను ఆమెకు వీధిలోంచి పెరటిలోకి వినిపించేంత గట్టిగా.

"మీరు ప్రతి పండగకు మా నాన్న పిలుపు లేకపోయినా పరుగెట్టుకు వచ్చేవారు కదటండీ" అందావిడ, మాట సాగదీస్తూ.

"నోరుముయ్యి. ఆ రోజులు వేరు. ఈ రోజులు వేరు. మీ నాన్న నాకు పదివేలు కట్నం యిచ్చాడా? అయినా పాడీ, పంటా, ఆస్తీ, పాస్తీ వుండేవి. ఇప్పుడు అగ్రకులాల వాళ్ళం పాతుకుపోయాం

కదటే! అటు ఆస్థులూ లేవు, ఇటు ఉద్యోగాలూ మనకు అందుబాటులో లేవు. పైగా కట్నాల బెడద ఒకటి. అలాంటప్పుడు ఇలాంటి ఆచారాలు వదులుకోవాలే" అని ఆమెకు నచ్చచెప్పచూశాను. కాని లాభం లేకపోయింది. నన్ను నిష్టూరాలాడుతూ ఏడవటం ప్రారంభించింది.

సరే అని ఓ కార్డు వ్రాసి మా చిన్నబ్బాయిని పిలిచి పోస్టు చెయ్యరా అన్నాను.

"ఎవరికి నాన్నా?" అన్నాడు యధాలాపంగా.

"బావకి పండక్కి రమ్మని."

"ఇప్పుడు మళ్ళీ ఎందుకు పిలుస్తారు నాన్నా! మళ్ళీ బట్టలవీ..." అన్నాడు వాడు బాధగా నా వైపు చూస్తూ. వాడు నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం బి.ఎ.పాసయ్యాడు. ఉద్యోగం దొరక్క మనస్సు పాడయి వున్నాడు. నేను రిటైరయి సంవత్సరం దాటింది. ఇంట్లో సంపాయించే వాళ్ళు లేరు. నేనొక దురదృష్టవంతుణ్ణి. పెద్దవాడు బి.ఇ చదువుతానని ఇంటరు మీడియట్ శ్రద్ధగా చదివాడు. పరిక్షల రోజుల్లో జ్వరపడ్డాడు. అయినా ఆ జ్వరంలోనే చదివాడు పరీక్ష వ్రాశాడు. ఫస్ట్ క్లాసులో ప్యాసయ్యాడు. బి.ఇ సీటు వస్తుందని చాలా ఆశించాడు. కాని రాలేదు. ఆ రోజు నాకింకా జ్ఞాపకం. జ్ఞాపకమేమిటి? ఆ రోజు నేను జీవించి ఉన్నంతకాలం జ్ఞప్తిలో వుండి, నా గుండెను మండిస్తూనే వుంటుంది. అర్ధరాత్రి అందరం నిద్రపోయేవేళ పెరటి వరండాలో పడుకున్నవాడు ఏడుస్తున్నట్లుగా అనిపించి హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చింది నాకు. వాడి మంచం దగ్గరకు నడిచాను కంగారుగా. వాడి కళ్ళు జ్యోతుల్లా వున్నాయి. ముఖం ఉబ్బి వుంది. వాడి కళ్ళల్లో బాధ, నిస్సహాయత ఎవరిమీదో కసి ద్యోతకమవుతున్నాయి.

"ఎందుకు బాబూ! కడుపు నొప్పా?" అడిగాను.

నా ప్రశ్నకి వాడు పకాల్న నవ్వాడు. ఆ నవ్వు చూసిన నేను భయపడ్డాను. వీడేమిటి ఇలా నవ్వుతున్నాడు? ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నాడు? ఏం చేస్తాడు? అని.

"కడుపు నొప్పికి చిన్న పిల్లాడిలా ఏడుస్తానా నాన్నా? నా దగ్గర లెక్కలు నేర్చుకున్న అర్జున్‌కి సీటు వచ్చింది బి.ఇకి. నాకు సీటు రాలేదు. వాడి మార్కులు ఫిఫ్టీ పర్సెంట్. నేను ఎయిటీ పర్సెంట్ మార్కులతో ప్యాసయ్యాను. నేను బి.ఇ చదివి ఇంజినీరుని అవ్వాలనుకున్నాను నాన్నా" అని భోరున ఏడ్చాడు. వాడిని చాలాసేపు ఓదార్చాను. డిగ్రీ కోర్సులో చేరమనీ, బాగా చదివితే ఏ చదువన్నా మంచి ఉద్యోగమే వస్తుందనీను. వాడు కస్సున లేచాడు" సీటు వచ్చింది. ఇహ ఉద్యోగం వస్తుంది. అదీ రాదు. ఈ దేశం వదిలిపోతే మనలాటి వాళ్ళకు చావుంటుందేమో?" అని.

"పెద్ద పెద్ద ఇంజినీర్లు, డాక్టర్లు, పి.హెచ్.డీలు పోతున్నారు మనలాంటి వాళ్ళం ఎలా వెళతాం బాబూ?" అని నవ్వాను నేను.

రెండు నిమిషాల తర్వాత నిర్లిప్తంగా శూన్యంలోకి చూస్తూ "మన మధ్య తరగతి వాళ్ళం ఆశలు చంపుకుని బ్రతకటం చాతకాకపోతే వెళ్ళవలసింది ఒకే చోటికి" అని నవ్వాడు వాడు.

ఆ నవ్వులో ఏదో తెగింపు ఉందనిపించి, "మనకి అందనివాటికోసం ఆశించి మనస్సు పాడు చేసుకోవటం అవివేకం. ఉన్నదానిలో తృప్తి పొందటం లభ్యమయినదానిలో సరిపెట్టుకోవటం మనిషి నేర్చుకుంటే సుఖపడతాడు నాయినా, నిద్రపో" అని వాడి జబ్బ మీద తట్టి నేను పోయి మళ్ళీ మంచం మీద పడుకున్నాను. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెల్లవారి మా ఆవిడ పనిమనిషి మీద వేసే కేకలు చెవినపడి మెలకువ వచ్చింది.

నా చేతికి కాఫీ గ్లాసు అందిస్తూ అడిగింది మా ఆవిడ. "రామం ఎటు వెళ్ళాడండీ?" అని.

అంతే నా చేతిలోని కాఫీ గ్లాసు వదిలేశాను.

"అదేమిటండీ అలా వదిలేశారు" అందామె తెల్లబోయి నావైపు చూస్తూ.

ఆమె మాట వినిపించుకోకుండా వీధిలోకి నడిచాను, రామాన్ని వెదకటానికి. ఏమయిపోయాడో, ఎక్కడికి వెళ్ళాడో ఇప్పటి వరకు వాడేమిటయ్యాడో అస్సలు ఉన్నాడో, చచ్చిపోయాడో తెలియదు. గుండె కోత పెట్టిపోయాడు. రామం జ్ఞాపకాలతో మనస్సు బరువెక్కింది. మళ్ళీ మా ఆవిడ మాటలు వినిపించసాగాయి. ముద్దు, ముచ్చట ఆడపిల్లకి తల్లి తండ్రి వున్నప్పుడే జరుగుతాయి తర్వాత ఏ ఊరి అన్నదమ్ములు, అయినా వాడికే బ్రతుకు తెరువు దొరకలేదు. వాడేం చూస్తాడు? పండక్కి అల్లుణ్ణి పిలవండి అనేసరికి ముఖం చిట్లించేసుకుంటారు. మీరు ప్రతి పండక్కీ పరుగెట్టుకు వచ్చేవారు కాదూ! మీకన్నా అల్లుడెంతో నయం పిల్లని అభిమానంగా చూసుకుంటాడు."

గాలి నావైపు మళ్ళిందని యెటన్నా ఆహోరు తగ్గేవరకూ వెళ్ళి పోవాలని లేచాను.

"పూలు తెచ్చారా అని అడిగితే దవడ పగలగొట్టారు. మీరో మనిషేమిటిలెండి" అంటూ ఆవిడ నిరసనగా నవ్వింది.

ఆ మాట వినగానే నాకు పక్కున నవ్వొచ్చి నవ్వేశాను.

ముప్పయి సంవత్సరాల క్రితం అనుకుంటాను అప్పటికి నాకు ఉద్యోగం సద్యోగం లేదు. పోయిన ఎఫ్. ఏ చదివేవాణ్ణి అనుకుంటాను. అప్పుడు మేం పార్వతీపురంలో వుండేవారం. మా అమ్మకి నేను ఒక్కణ్ణే మగపిల్లవాణ్ణి. నాకన్నా పెద్దది ఓ అక్క వుండేది. అక్క పురిటికని అమ్మ పార్వతీపురం వచ్చింది. అమ్మ యెక్కడ వుంటే అక్కడే నేనూ వుండేవాణ్ణి. దీపావళి పండగకి రమ్మని మామగారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం. అమ్మ నాకు యెందుకు అంత తొందరగా పెళ్ళి చేసిందో నాకిప్పటికీ అర్థంకాదు. నాకు ఉద్యోగం లేదు. మాకు పెద్ద వెనక ఆస్తులేం లేవు. మామగారు ప్రతి పండగకీ రమ్మని వ్రాయటం, నేను వెళ్ళటానికి ముందు సిగ్గుపడి తర్వాత వెళ్ళటం ఆయన యిచ్చే పంచెలచాపు తెచ్చుకోవటం పరిపాటయిపోయింది, పెళ్ళయిన రెండు సంవత్సరాలనుంచీ. ఈ సంవత్సరం దసరా పండగకి మాత్రం అక్క వంట్లో బాగోలేదని వెళ్ళటం మానేశాను. దీపావళికి రమ్మని మామగారి పిలుపుకోసమే యెదురుచూస్తున్న నాకు

సంతోషంగానే వుంది. విశాఖపట్నం వెళ్దామని, మా ఆవిణ్ణి చూడాలని కోరికగా వుంది. అదేం చాదస్తమో నాకు ఉద్యోగం వచ్చేవరకూ భార్యను కాపురానికి తెచ్చుకోవటానికి వీల్లేదంటాడు బావ. అతను నాకన్నా వయసులో పెద్దవాడు, పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతని మాట గౌరవించటం ధర్మంగా భావించి తల ఊపానే కాని నాకు మనస్సులో బావమీద కోపంగానే వుండేది. మామగారి ఉత్తరం చూపిన అమ్మ నాతో గుసగుసలాడింది “డబ్బులు లేవురా టిక్కెట్టుకి, అటు నుండి మామగారు ఇస్తారనుకో” అని. 'పోనీ వెళ్ళనులే ' అన్నాను నీరసంగా.

దీపావళి రేపనగా బావ అడిగారు “విశాఖపట్నం వెళ్తావేమిటోయ్” అని.

నేను జవాబేమీ యివ్వలేదు. మౌనంగా తల వంచాను.

అతను నవ్వి, "నాకు తెలుసు నీకు వెళ్ళాలనే వుంటుంది సరే రేపు కానిస్టేబుల్‌కి చెబుతాను టిక్కెట్టు అక్కరలేదు. వెళ్ళు" అన్నారు.

మనస్సులోనే అతనికి దణ్ణం పెట్టాను. గబగబా సంచిలో రెండు జతల బట్టలు పెట్టుకుని ప్రయాణమయ్యాను. అక్క బావకి తెలియకుండా “ఉంచు” అని పదిరూపాయల కాయితం నా జేబులో పెట్టింది.

మా బావ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటరు. అతనికి పలుకుబడి వుంది. టిక్కెట్టు లేకుండా అతనిచ్చే కానిస్టేబుల్ సాయంతో ప్రయాణం నిబ్బరంగా ఉంది.

మేం ప్లాట్‌ఫారం మీద అడుగు పెట్టేసరికి రైలు వచ్చేసింది. కానిస్టేబుల్ “టి.టి.ఐతో చెబుతాను. మీరు పెట్టెలో యెక్కి కూర్చోండి” అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ప్లాట్‌ఫారం రద్దీగా ఉంది. రైలు పెట్టెలు జనంతో కిక్కిరిసి వున్నాయి. నాకు ఎదురుగా వున్న పెట్టె కాస్త ఖాళీగా వుందనిపించి అందులో ఎక్కి కూర్చున్నాను.

ఇంజను మొర్రోమని అరిచి మూలిగి నెప్పులు పడుతూ కదిలింది. ఇళ్ళు, చెట్లు చేమలూ వెనక్కి నడిచిపోతున్నాయి. జేబులో పది కాయితం తీసి ఓసారి చూసుకుని మళ్ళీ జేబులో పెట్టుకున్నాను.

వాల్తేరు స్టేషనులో దిగి సంపెంగపూలు కొని మా ఆవిడకు తీసుకువెళ్ళాలి. ఏమిటో సీతాలుకి సంపెంగపూలంటే అంత ఇష్టం. బావ రెండు రోజులుండి వచ్చెయ్ అన్నారు కాని వారం రోజులు వుండాలి లేకపోతే సీతాలు చిన్నబుచ్చుకుంటుంది. ఎందుకిన్ని రోజులు వుండిపోయావని బావ అడిగితే వంట్లో బాగుండలేదని బొంకొచ్చు. నాకు ఉద్యోగం ఎప్పుడు వస్తుందో , సీతాలూ నేనూ చిలకా గోరికంకల్లా ఎప్పుడు కాపురం చేస్తామో? సీతాలంటే నా భార్య, తనకు చేగోడీలు ఇష్టమని ప్రతి పండగకీ అత్తగారు చేగోడీలే చేస్తుంది. మా అత్తగారు 'దీపావళి'పండక్కి చేగోడీలు చేస్తుందని చెపితే అక్కయ్య కదిలి నవ్వింది, 'చేగోడీలు' ఓ పిండి వంట ఏమిట్రా! బొబ్బట్లో, బూరెలో వండుతారు కానీ' అని బొబ్బట్లంటే నాకిష్టం. ఈసారి చెప్పెయ్యాలి సీతాలుకి 'మీ అమ్మని ఇవ్వాళ బొబ్బట్లు చెయ్యమను ' అని.

"టిక్ట్, టికెట్ 'టి.టీ.ఇ నా దగ్గరకొచ్చి నిల్చున్నాడు. నా కమ్మని ఆలోచనలు చెరిపేస్తూ రాక్షసుడిలా. అది గజపతి నగరం స్టేషను. రైలు ఎప్పుడు ఆగిందో అతనెప్పుడు ఈ పెట్టెలోకి యెక్కి నా దగ్గరకి నాకు తెలియదు.

"ఉ.. టికెట్.. టికెట్" మళ్ళీ అన్నాడతను.

నా గుండె దడదడా కొట్టుకుంటూంది. కానిస్టేబుల్ ఏమయ్యాడని తిట్టుకుని దిక్కులు చూస్తున్నాను వాడు కనిపిస్తాడేమో అని.

"ఊ మిమ్మల్నే టిక్కెట్.." మళ్ళీ అన్నాడు టి.టి.ఐ చిరాగ్గా. తడబాటుగా లేచి నిల్చుని "నేను ఎ.పి.పిగారి బామ్మరిదినండి" అన్నాను గొంతు వణుకుతూంటే.

పెట్టెలో వున్న ఆడ మగా ఘొల్లున నవ్వారు.

"రాస్కెల్ దిగు" బండి కదులుతూంటే అతను నిర్దాక్షిణ్యంగా నా మెడమీద చెయ్యుంచి క్రిందికి నెట్టాడు.

రెండు నిమిషాల్లో తేరుకుని కానిస్టేబుల్ దొరక్కపోతడా అనే ధైర్యంతో మరో పెట్టెలో ఎక్కాను.

రైలు నడుస్తూంది నా గుండె కొట్టుకుంటూంది.

విజయనగరం స్టేషను వస్తూంది. మళ్ళీ ఇందాక నన్ను సన్మానించి రైలు దింపిన టి.టి.ఐ నా ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"ఏం? అక్కడ దింపితే ఇక్కడ కూర్చున్నావా? నిన్ను వదిలి లాభం లేదు డబ్బులు తియ్యి" అన్నాడు.

అతని వాలకం చూస్తే నా మీద చెయ్యి చేసుకుంటాడని అనుమానం వచ్చింది. ఎ.పి.పి గారి బామ్మరిదిననీ, కానిస్టేబుల్ నా విషయం మీకు చెబుతాడనుకున్నాననీ, ఏం చెప్పినా అతను వినే స్థితిలో లేదు. జేబులో వున్న పది రూపాయల కాయితం అతని చేతిలో పెట్టి రసీదు తీసుకుని వాల్తేరులో దిగి అక్కడికి నాలుగు ఫర్లాంగు దూరంలో వున్న మా అత్తగారింటికి నడిచిపోయాను.

నాకు కానిస్టేబుల్ మీద, మా బావగారిమీద, పెళ్ళి చేసిన అమ్మమీద, పండక్కి రమ్మని వ్రాసిన మామగారి మీద ఎందుకో చలా కోపంగా వుంది.

నేనింట్లోకి వెళ్ళేసరికి ముందుగా కనిపించింది నా భార్యే. కనీసం మంచినీళ్ళన్నా ఇవ్వకుండా "పువ్వులేవండీ..?" అని అడిగింది.

అంతే! ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమనిపించాను.

తెల్లబోయి బిత్తర చూపులు చూస్తూ గుడ్ల నీరు కుక్కుకుంటూ "నేనేం చేశానండీ?" అంది. నిజమే తానేం చేసింది కనుక?

ఆ రాత్రి ఆమెను ప్రసన్నం చేసుకోవటానికి తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది. మామగారు "సుఖంగా ప్రయాణం జరిగిందా?" అని వేసిన కుశలప్రశ్నకు వెకిలి నవ్వు నవ్వాను.

మరెప్పుడూ మా బావగారి రికమెండేషను మీద నేను రైలెక్కలేదు. ఈ ప్రయాణం విషయం ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఈ పాతిక ముప్పయి సంవత్సరాల్లో ఆర్థికవ్యవస్థ ఎంత అస్తవ్యస్తమైంది? మామగారు అల్లుణ్ణి పిలవటానికి జంకు. అతిథి వస్తే భయపడటం అప్పటి రోజుల్లో లేదు. జనాభా పెరుగుదలతోపాటు నిరుద్యోగం, వరకట్న దురాచారం మన అభివృద్ధిని కుంటుపరుస్తున్నాయి. ఎప్పుడో తన తండ్రిలా నేను అల్లుడి ముద్దూ ముచ్చటలు జరపాలంటే నాకు సాధ్యమా! అప్పటి ఆర్థిక పరిస్థితులు వేరు. మామగారికి వెనుక ఆస్థులుండేవి. ఇప్పుడు ఆస్థులున్నవాళ్ళెంతమంది వున్నారు?"

ఈ ఉత్తరం అందుకుని అల్లుడు అమ్మాయి వచ్చేస్తే నా గుండె భయంతో కొట్టుకుంది. బట్టలు మార్చుకుని ఉత్తరం పోస్టు చెయ్యటానికి వెళ్తున్న మా చిన్నవాణ్ణి పిలిచాను. వాడి చేతిలో కార్డు అందుకుని చింపి పారేస్తూ "అమ్మకి చెప్పకు" అన్నాను.

వాడు నవ్వుకుని మళ్ళీ ఇంట్లోకి వెళ్ళబోతే వెనక్కి పిలిచి, "వీధిలోకి వెళ్ళి వచ్చి అమ్మకి ఉత్తరం పోస్టు చేశానని చెప్పు" అన్నాను వాడి చెవిలో, వాడు నవ్వి అలానే చేశాడు.

పండగ దగ్గర అయిన దగ్గరనుంచీ, అల్లుడు వస్తాడు అమ్మాయి వస్తుంది అవి తేవాలి ఇవి తేవాలి అని మా ఆవిడ ఒకటే హడావుడి పడిపోసాగింది.

అప్పటిదాకా ఎంతో గుట్టుగా మెసులుకున్న మా చిన్నవాడు, "ఒరే చిన్నా.. కొట్టుకు వెళ్ళి శెనగపప్పు, మైదా, పంచదార, నెయ్యి" అని మా ఆవిడ ఏకరువు పెడుతుంటే "మనకే కదా, ఏ పరవాన్నమో వండేద్దూ. వాడు సామాన్లు అడిగితే విసుక్కుంటున్నాడు, పాత బాకీ తీర్చలేదని" అని లీలగా బయట పడిపోయాడు.

ఆవిడ కస్సున లేచింది. "ఉత్తరం వ్రాయాలే కాని అతను(అల్లుడు) అలాంటివాడుకాదు. విధిగా వస్తాడు. పట్రా సామాన్లు. సాయంత్రం దీపాలకి ఓ కేజి నూనె కూడా పట్టుకురా వెళ్ళు" అని.

వాడికి వళ్ళు మండిందిలాగుంది. "డబ్బు లేని పరిస్థితిలో పండుగలేమిటి? కేజి నూనె దీపాలు వెలిగించే రోజులు కావు. అయినా అక్కా బావా రారు. నాన్న ఉత్తరం చింపి పారేశారు" అన్నాడు పుసుక్కున.

"హయ్యో హయ్యో ఇలాటి పాడుబుద్ధులెందుకు పుడుతున్నాయిరా మీకు పండగకి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాసి చింపుకుంటారురా! ఏదీ ఆయన్ని ఇలా పిలువు" అంది ఖంగున మా ఆవిడ.

ఉన్న పళాన్ని వీధిలోకి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను, కాని లుంగీ గుడ్డ చుట్టపెట్టుకుని వీధి గడపలో కూర్చున్న నేను ఎక్కడికి వెళ్ళగలను?

మా చిన్నవాడు పెదవులు విడీ విడనట్లు నవ్వుకుంటూ "నాన్నా కాస్సేపు ఎటన్నా వెళ్ళిపోండి నాన్నా" అన్నాడు.

వాడిమీద కోపం వచ్చింది నాకు. “వెధవా? చిన్న అబద్ధం ఆడలేనివాడివి ఎలా బతుకుతావురా? రేపొద్దుట ఉద్యోగం చేసేప్పుడు ఎంత గుట్టుగా వుండాలి? బుద్ధిలేదురా” అని వాణ్ణి మెత్తగా చీవాట్లేశాను.

నేను వెళ్ళేదాక ఆగలేదు మా ఆవిడ. సరాసరిన వీధి గడపలోకి వచ్చేసింది. 'హవ్వ హవ్వ' అని దవడలు నొక్కుకుంటూ. 'శుభమా అని పిల్లని పండక్కి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాసి చింపుకుంటామటండీ?' అంది అది మొదటి ప్రశ్నలా.

మొదటి రోజులో మొగ్గలా భర్తలదగ్గర ముడుచుకుపోతూ సిగ్గుపడే ఈ ఆడవాళ్ళు క్రమంగా పెత్తనం చేతుల్లోకి తీసుకుని, భర్త అనేవాణ్ణి పిల్లాడికన్నా కనాకష్టంగా యెలా చూస్తారు చెప్మా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

"అదేమిటండీ బెల్లం కొట్టిన రాయిలా మాట్లాడరూ? ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు" అంది మా ఆవిడ.

ఆమె నోరు చప్పున కట్టించెయ్యాలని "వాడుత్తనే అబద్ధమాడాడే సీతాలు. పండక్కి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాసి చింపి పారేస్తానా? నాకు బుద్ధిలేదూ?" అని నవ్వేసి “ఏరా చిన్నా నిజం చెప్పరా బాబూ” అన్నాను వాణ్ణి హెచ్చరిస్తున్నట్లు.

వాడు గ్రహించాడు. “నువ్వు ఎలా తిడతావో అని అబద్ధమాడానమ్మా” అని నవ్వేసి వాళ్లమ్మ చెప్పిన సామాన్లు తేవటం కోసం సంచి భుజాన వేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ పండక్కి అల్లుడు అమ్మాయి రారు. కనీసం ఎంత లేదన్నా కార్డు ముక్క చింపటం వలన రెండు వందల రూపాయల ఖర్చు మిగిలింది అని రిలీఫ్ ఫీలవుతున్నాను.

తెల్లవారితే దీపావళి పండగ. వీధిలో యెటెటో తిరిగి మైనపు వత్తి తేవటం మరచిపోతే, మా ఆవిడ గొడవపెడుతుందని, మనవలు లేరు కనుక కాల్చే చిన్నపిల్లలు ఇంట్లో ప్రస్తుతానికి లేరు కనుకా, మరే ఇతర సామానులూ కొనకుండా మైనపు వత్తి కొని సంచిలో వేసుకుని రాత్రి ఏడుగంటలకే ఇంటికి వచ్చాను.

చెప్పులు విప్పుతుంటే, ఇంట్లోంచి యెవరివో గలగలా మాటలు వినిపించాయి.

ఎవరు చెప్మా అనుకుంటూ లోపలికి అడుగు పెట్టాను.

మా అమ్మాయి అనసూయ, అల్లుడు ప్రభాకరం. మనవలు చిట్టి, బుజ్జి.

"కలా! నిజమా! పిలుపు లేకపోయినా వచ్చేశారా?' అనే ఆశ్చర్యం నుంచి ఇంకా నేను కోలుకునే లేదు.

అమ్మాయి చెబుతూంది. మీ ముందుగా భర్తకు తెలియకుండా నాకు కను సౌంజ్ఞ చేసి "మీరు వ్రాసిన ఉత్తరం బుజ్జి చింపేసింది నాన్నా! చూడండి. మీ నాన్న పండగకి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాయలేదంటారు మీ అల్లుడు" అని.

"హయ్యో. వ్రాశానోయ్. వ్రాయనూ!" అని వెకిలినవ్వు నవ్వాను, అదే పలకరింపుగా అల్లుడివైపు చూస్తూ.

COMMENTS